

som jeg var det eneste Medlem i Kommissionen, der foreslog, at der skulde tilføjes: „eller Middelfart“. Dette har Regeringsforslaget optaget og Folketinget vedtaget, og med den Redaktion er jeg vel tilfreds. Jeg beder altsaa om, at mit Navn slettes under Ændringsforslag Nr. 21.

Dernæst vil jeg gerne omtale Ændringsforslag Nr. 33 til § 11. Jeg har tilladt mig alene at stille Ændringsforslagene Nr. 33 og 34. Som ærede Medlemmer ville se, omhandler § 11 de Forpligtelser, Bevillingshaverne paatage sig, naar de faa Tilladelse til at anlægge disse Baner, og derunder findes ogsaa Forpligtelsen til at opføre de til Banens første Anlæg fornødne Lokaler for Post-, Told- og Telegrafvæsen. Jeg har haft og har en Del med Privatbanerne at bestille, og det er min Opfattelse, at den Bestemmelse, der saaledes er optagen i Lovforslaget, er uheldig. Jeg har i Kommissionen fremsat Forslag om en Ændring i saa Henseende, men Kommissionen mente, at det laa udenfor dens Opgave at beskæftige sig med dette Spørgsmaal, og der blev altsaa ikke stillet noget Forslag. Men der er i Bilag 3 og 4 til Kommissionsbetænkningen optaget et Forslag, som jeg tillader mig at henvise til. Sagen er nemlig den, at det med Hensyn til disse Forpligtelser, som blive paalagte de private Baner af en Myndighed, der ikke selv skal betale derfor, ved adskillige Lejligheder har vist sig, at man har krævet større Rum, end man egentlig har Brug for. Jeg skal saaledes oplyse, at ved de nordenfjordske Baner, som vi kalde dem, altsaa Banerne i Vendsyssel, have vi haft saadanne Tilfælde, at f. Eks. de Lokaler, som blev byggede til Postlokaler i Sæby, stode ledige fra Banens Aabning for Drift i 1899 til 1905 og slet ikke benyttedes, og at Toldlokalerne i Frederikshavn aldrig have været benyttede siden Banens Anlæg i 1899. Mit Ændringsforslag under Nr. 34 tilsigter at godtgøre Statskassen det Tab, den lider ved den Besparelse, som Privatbanerne ville faa, hvis Ændringsforslag Nr. 33 vedtages, nemlig derved, at den Toldfrihed, som Privatbanerne nu have af de Materialier, der skulle bruges til disse Lokaler, falder bort, saa Statskassen faar den Indtægt, den skulde have, gennem den Told, der her betales, medens Toldvæsenet, Postvæsenet og Telegrafvæsenet selv betale de Lokaler, de have Brug for. Jeg tror, at det vilde være en Ordning, som alle kunde være tilfredse med, og jeg er temmelig sikker paa, at finansielt set vil det være en Fordel for Staten.

Den ærede Ordfører har omtalt det Andragende, der er kommet fra Danske Privatbaner, og som findes optaget her i Betænkningen under Nr. 40. Jeg vil gerne have Lov at understrege den anbefaling deraf, der er given af Udvalget gennem dettes Ordfører, og vil meget indtrængende anmode den højtærede Trafikminister om, naar dette Forslag forhaabentlig inden ret længe foreligger som vedtagen Lov, og der altsaa bliver udstedt Eneretsbevillinger eller Koncessioner, hvad man nu vil kalde det, paa Anlæg af Privatbaner, at dette Andragende, der saaledes er kommet fra Danske Privatbaners Fællesrepræsentation, maa blive taget i Betragtning. Jeg maa maaske benytte Lejligheden til at minde om en Udtalelse i den Betænkning, der blev afgiven af Landstingets Udvalg den 8. December 1905 — med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg maaske oplæse nogle ganske faa Linier deraf. Efter at vi have omtalt den rent foreløbige Ordning med Kommissarieforholdene, siger Udvalgets Flertal — Udvalget bestod af 9 Medlemmer, og Flertallet var 8, og der var altsaa kun eet Medlem, der ikke havde sluttet sig til den Udtalelse, jeg nu oplæser: „Naar den af Udvalgets Flertal saaledes foreslaaede midlertidige Ordning bliver vedtagen, betragter man det efter alt, hvad der er passeret i denne Sag, som givet, at der ikke i Tidsrummet indtil 1. April 1910 fra Administrationens Side foretages noget, der forhindrer en Ordning i den foran antydede Retning, saaledes at Lovgivningsmagten til den Tid kan staa ganske frit med Hensyn til Sagens endelige Løsning.“ Det, der særlig er Kærnen i det Andragende, der er kommet fra Privatbanerne, er Ønsket om, at Privatbanerne baade med Hensyn til Anlæg og Drift blive fri for Statsbanernes Overtilsyn, saaledes at vi navnlig ikke med Hensyn til Anlægget skulde komme ind i lignende Forhold, som vi vare i med Hensyn til de Baner, der blev vedtagne ved Loven af 1894. Ærede Medlemmer ville vistnok erindre, at de Forhold, som vare den Gang, ikke vare særlig heldige, og de blev ikke mere heldige ved, at det endelig blev legaliseret af Regeringen, at Ordningen skulde være den, at en overordnet ved Statsbaneanlægene var Bevillingshaverens tekniske Konsulent og var kontrolleret af en af sine underordnede. Jeg vil meget indtrængende anbefale, at dette Forhold ikke kommer til at gentage sig ved Anlægget af disse ny Privatbaner. Ganske vist ved jeg godt, at efter Loven om Statsbanernes